

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Urmărit

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Martorul ocular spusese că, de fapt, nu văzuse ce se întâmplase. Dar cum altfel s-ar fi putut desfășura lucrurile? La scurt timp după miezul nopții, un bărbat într-o haină groasă de culoare verde intrase într-un mic buncăr din beton prin singura ușă a construcției. Doi indivizi în costume negre îl urmăseră. Nu după mult timp, cei doi bărbați în costume negre ieșiseră.

Bărbatul în haină verde nu mai ieșise.

Cei doi indivizi în costume negre parcurseseră rapid cam zece metri și se urcaseră într-o mașină de culoare roșu-aprins. Culoarea mașinilor de pompieri, după descrierea martorului ocular. Roșu-aprins. Destul de nouă. Un sedan obișnuit, cu patru uși, credea martorul. Sau poate cu cinci uși. Ori cu trei uși. Dar, fără doar și poate, nu un coupé cu două uși. O Toyota, bănuia martorul. Sau poate o Honda. Sau un Hyundai. Ori poate o KIA.

Dar, oricare ar fi fost marca mașinii, cei doi bărbați în costume negre plecaseră cu ea.

Bărbatul în haină verde tot nu apărea.

Apoi, pe sub ușa buncărului de beton, începuse să se prelingă sângele.

Martorul sunase la 911.

Șeriful de district își făcuse apariția și ascultase relatarea. Se pricepea să-i zorească pe oameni arătându-se totodată răbdător. Era unul dintre multele sale talente. În cele din urmă, martorul își încheiase relatarea. Apoi șeriful de district se gândise îndelung. Se afla într-o parte a țării în care în orice direcție te-ai fi îndreptat se întindeau sute de mile pătrate de pustiu dincolo de orizontul întunecat. Un loc unde drumurile erau niște panglici lungi și singuratic.

Era într-un ținut al barajelor rutiere.

Așa că sunase la patrula autostrăzii, apoi ceruse un elicopter din capitala statului. Dăduse în urmărire generală de urgență mașina roșie de import având la bord doi bărbați în costume negre.

Jack Reacher parcurse aproape o sută cincizeci de kilometri în nouăzeci de minute cu o dubă cenușie murdară condusă de o femeie, apoi văzu în față luminile strălucitoare de neon de la intersecția „trifoi” a autostrăzilor, cu indicatoare mari și verzi arătând spre est și spre vest. Femeia încetini duba, opri, iar Reacher coborî, îi mulțumi și îi făcu semn cu mâna. Duba o luă pe prima rampă spre vest, către Denver și Salt Lake City, iar Reacher trecu pe sub pod și se postă pe rampa estică, având un picior pe acostament și celălalt pe carosabil, apoi începu să facă semn cu degetul mare, zâmbind și străduindu-se să pară prietenos.

Ceea ce nu era ușor. Reacher era o matahală de om, înalt de un metru și nouăzeci și trei de centimetri, cu o constituție solidă, și în acea noapte, ca întotdeauna, arăta puțin cam șifonat și neîngrijit. Șoferii singuratici voiau

o companie plăcută și neamenințătoare, iar Reacher știa dintr-o lungă experiență că, văzându-l cum arată, nimeni nu l-ar fi preferat pe el drept însoțitor de drum. Era prea intimidant. În plus, mai avea și nasul spart. Își oblojise rana cu o bucată de bandă adezivă izolantă argintie, conștient fiind că asta-l făcea să arate și mai grotesc. Știa că în lumina gălbuie banda izolatoare arăta lucioasă și scânteietoare. Dacă nu îl lua nimeni în șazececi de minute, avea de gând să-și dezlipească banda.

Și nu-l luă nimeni în șazececi de minute. Traficul era rarefiat. Nebraska, noaptea, pe timp de iarnă. Frunza de trifoi era singura intersecție importantă de șosele pe o rază de câțiva kilometri buni, dar, chiar și așa, trecuseră minute în șir fără să se întâmple nimic. Sus, pe pod, deși traficul era destul de susținut, puțini șoferi păreau dispuși să i se alăture. În prima oră, doar patruzeci de vehicule cotiseră spre est. Automobile, camioane, SUV-uri, mărci diferite, modele diferite, culori diferite. Treizeci dintre ele trecuseră în viteză, fără măcar să încetinească. Zece șoferi îl cântăriseră din priviri, după care se uitaseră în altă parte și acceleraseră.

Nimic neobișnuit. În ultimii ani, să faci autostopul devenise tot mai greu.

Sosise momentul să dea o mână de ajutor probabilităților.

Se întoarse într-o parte și, cu unghia ruptă a degetului mare, desfăcu marginea benzii izolatoare de pe față. Dezlipi cam un centimetru și prinse capătul între degetul mare și arătător. Două școli de gândire. Una susținea desprinderea rapidă. Cealaltă propovăduia o desfacere lentă. O alegere iluzorie, se gândi Reacher. Oricum ai fi procedat, durerea era aceeași. Așa că, fără să mai stea pe

gânduri, dezlipi brusc banda. Pe obraz nu era cine știe ce. Dar nu același lucru se putea spune în privința nasului. Tăieturile se redeschisera, umflătura se ridică și se mută, fractura însăși pârâi.

Nici pe celălalt obraz nu se vedea cine știe ce.

Rulă banda însângărată într-un cilindru pe care-l băgă în buzunar. Scuipe pe degete și se șterse pe față. Auzi un elicopter la trei sute de metri altitudine și văzu fasciculul puternic al unui reflector de căutare străpungând întunericul, oprindu-se ici, oprindu-se colo, mișcându-se mai departe. Se întoarse și puse din nou piciorul pe carosabil, ridicând degetul mare. Elicopterul zăbovi în preajmă o vreme și apoi își pierdu interesul și continuă să se deplaseze spre vest până când zgomotul dispăru în depărtare. Traficul mașinilor de pe pod care traversau țara dintr-o parte în alta rămase rarefiat, dar constant. Traficul dinspre nord și sud, de pe șoseaua districtuală, se rărise. Dar aproape toate mașinile coteau într-o direcție sau alta pe autostradă. Cu excepția câtorva vehicule, niciunul nu își continua drumul drept. Reacher își păstră optimismul.

Noaptea era rece, ceea ce îi făcea bine la față, căci amorteala îi atenua durerea. O camionetă cu numere de înmatriculare din Kansas veni dinspre sud, coti spre est și încetini. Șoferul era un ins negru deșirat, înfometat într-o haină groasă. Poate că nu-i funcționa aeroterma. Îl privi pe Reacher lung și insistent. Aproape că se opri. Dar n-o făcu. Se uită în altă parte și trecu mai departe.

Reacher avea bani în buzunar. Dacă ajungea până în Lincoln sau Omaha, putea lua autobuzul. Dar nu putea ajunge în Lincoln sau Omaha fără să facă autostopul. Ca să nu-i înghețe mâna dreaptă, începu să și-o vâre la sub-suoară când nu treceau mașini. Bătu mărunț din picioare.

Aburul respirației îi învăluia capul ca un nor. O mașină a patrului de autostradă trecu în viteză cu luminile aprinse, dar fără să aibă sirena pornită. Doi polițiști în mașină. Nici măcar nu aruncară o privire spre Reacher. Erau concentrați pe drumul din față. Probabil, vreun incident.

Alte două mașini aproape că opriră. Una venind dinspre sud, cealaltă, dinspre nord, la câteva minute distanță. Ambele încetinară, se poticniră, șoferii luându-și răgazul să se uite bine la el, după care accelerară și își văzură de drum. „Se apropie”, își zise Reacher. „Nu mai e mult.” Poate că ora târzie era de ajutor. Oamenii au mai multă compasiune la miezul nopții decât la mijlocul zilei. Și deja condusul mașinii noaptea era puțin cam ieșit din comun. Să iei un străin de pe marginea drumului nu mai părea un fapt atât de neobișnuit.

Așa spera.

Încă un șofer se uită pe îndelete la el, dar își continuă drumul.

Și încă unul.

Reacher scuipe în palme și-și aranjă părul.

Își păstră zâmbetul pe chip.

Rămase optimist.

Și apoi, în sfârșit, după exact nouăzeci și trei de minute de așteptare pe rampă, o mașină opri să-l ia.

Mașina se opri la circa zece metri mai sus de el. Avea număr de înregistrare local și dimensiuni rezonabile, o marcă americană, de culoare închisă. Un Chevrolet, se gândi Reacher, probabil bleumarin, gri sau negru. La lumina neodelurilor, cu greu puteai distinge culoarea. Noaptea, obiectele metalice de culori închise sunt anonime.

În mașină erau trei oameni. Doi bărbați în față și o femeie în spate. Cei doi bărbați se întorseseră spre spate, ca și cum ar fi purtat o discuție importantă în trei. În mod democratic. *Să-l luăm pe omul ăsta sau nu?* De unde Reacher deduse că cei trei ocupanți ai mașinii nu se cunoșteau foarte bine. Între prieteni buni, astfel de decizii erau de obicei instinctive. Aștia trei erau colegi de serviciu, poate, o echipă de egali, reușiți pe durata deplasării, fiecare arătând un respect exagerat pentru pozițiile celorlalți, în special femeia aflată în inferioritate numerică.

Reacher o văzu pe femeie încuviințând din cap, citi pe buzele ei un „da”, și bărbații se întoarseră din nou cu fața spre parbriz, iar mașina rula în față. Se opri din nou cu geamul din față-dreapta lângă șoldul lui Reacher. Geamul coborî. Reacher se aplecă și simți aerul cald pe

față. Instalația de încălzire a mașinii funcționa perfect. Era un lucru cât se poate de cert.

Tipul de pe scaunul din dreapta întreabă:

— Unde mergeți în noaptea asta, domnule?

Reacher fusese polițist militar timp de treisprezece ani și apoi, aproape tot atâția ani, trăise de capul lui și supraviețuise în ambele faze ale vieții lui fiind precaut, nu mai mult decât era nevoie, și păstrându-și mereu toate cele cinci simțuri în stare de alertă. Să decizi dacă să accepți sau nu să fii luat de o mașină depindea mai ales de miros. Simțea miros de bere? De marijuana? De whisky? Doar că în clipa aceea el nu simțea niciun miros. Nasul lui tocmai fusese spart. Umflăturile și sângele închegat îi înfundaseră căile nazale. Poate că suferise o deviație permanentă de sept. Părea întru totul posibil să nu mai miroasă niciodată nimic.

Nici pipăitul nu era o opțiune în acea situație. Și nici gustul. N-ar fi aflat nimic dacă ar fi băjbăit în jur ca un orb sau dacă începea să lingă diverse obiecte. Așa că rămâneau vederea și auzul. De la pasagerul din față auzea tonuri neutre, niciun accent regional pronunțat, o cadență educată, un aer de autoritate și experiență executivă. La toți trei văzu mâini delicate, fără bătăături, constituții fără masă musculară, părul bine aranjat, tenul nebronzat. Oameni de interior. Angajați de birou. Nu de la vârful ierarhiei, dar la o lungă distanță de partea de jos a acesteia. Fiecare părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, probabil pe la jumătatea vieții, dar trecuți de jumătatea carierei. În termeni militari, cam ca niște locotenent-colonei. Profesioniști destoinici, dar nu superstaruri.

Fiecare dintre ei era îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă din denim albastru. Ca niște uniforme. Cămășile

păreau ieftine și noi, abia scoase din ambalaj. Un exercițiu de team-building, se gândi Reacher. O aiureală de tip corporatist. Scoate o gașcă de executivi de rang mediu din birourile lor regionale, adună-i undeva în pustietate, dă-le cămăși și împarte-le sarcini. Poate că întreaga chestie era ca să le crească un pic spiritul de aventură, așa explicându-se de ce îl luaseră de la marginea drumului. Și probabil că după aceea vor urma niște critici reciproce sincere, acesta fiind motivul pentru care trecuseră prin acea măreață dezbateri democratică.

Echipele trebuie să lucreze în echipă, iar lucrul în echipă are nevoie de consens. Pe de altă parte, consensul nu trebuie impus cu forța, iar problemele legate de sex sunt întotdeauna sensibile. De fapt, Reacher era puțin surprins că femeia nu ședea pe locul din față sau chiar la volan. Deși șofatul putea fi considerat un rol servil pentru singura femeie dintr-un trio. Ca și cum le-ar fi adus cafelele.

Un câmp minat.

— Merg spre est, spuse Reacher.

— În Iowa? întrebă pasagerul din față.

— Trec prin Iowa, replică Reacher. Tocmai până-n Virginia.

— Atunci, urcă-te, spuse individul. Te ducem noi o parte din drum.

Femeia ședea în spatele pasagerului din față, așa că Reacher ocoli portbagajul și se urcă pe partea șoferului. Se așază pe banchetă și închise portiera. Femeia îl salută dând din cap ușor sfios. Poate puțin prudentă. Poate din cauza nasului rănit. Poate că imaginea o tulburase.

Tipul de la volan se uită în oglindă și urcă pe rampă.

3

Pe șeriful de district îl chema Victor Goodman, un nume pe care cei mai mulți îl considerau potrivit. Era un om bun și, de regulă, era victorios în tot ceea ce se hotăra să facă. Nu că ar fi existat o legătură necesară între cele două jumătăți ale numelui. Învingea nu pentru că era bun, ci pentru că era deștept. Îndeajuns de deștept, cu siguranță, ca să-și verifice și răsverifice deciziile anterioare înainte de a merge mai departe. Doi pași înainte, un pas înapoi. Țsta era sistemul lui. Îi servea de minune. Întotdeauna. Și chiar în acel moment îl făcea să creadă că se pripise cu apelul de urmărire generală.

Pentru că locul crimei din buncărul de beton era o treabă cât se poate de serioasă. În esență, bărbatul în haină groasă verde fusese executat. Ba chiar asasinat. Se acționase direct și la obiect cu cuțitul. Asta nu fusese o dispută sau o încăierare care să fi scăpat de sub control. Era o treabă de profesioniști, veniți direct din liga de elită. Ceea ce se întâmpla foarte rar în Nebraska rurală. Mai exact, niciodată.

Așa că Goodman i-a sunat mai întâi pe cei de la FBI din Omaha, ca să-i pună în temă. Era mult prea isteț ca

să-și facă griji în privința luptelor pentru supremație între organizații. Și, în al doilea rând, a reconsiderat ipoteza cu cei doi bărbați într-o mașină roșie. Roșu de mașină de pompieri, după cum o numise martorul ocular. Roșu-aprins. Ceea ce nu avea nicio noimă. Era prea tipătoare pentru a fi folosită ca vehicul de fugă de niște profesioniști. Prea bătătoare la ochi. Prea ușor de ținut minte. Așa încât era probabil ca cei doi indivizi să fi avut altă mașină ascunsă prin apropiere, într-un loc convenabil. Probabil că se duseseră până acolo și schimbaseră mașinile.

Iar de costume puteau să scape într-o secundă. Martorul ocular nu fusese clar în privința cămășilor. Albe, i se păruseră. În esență. Sau crem. Poate cu dungi. Sau în carouri. Sau ceva de genul. Fără cravate. Sau parcă unul dintre ei purta cravată.

Așa că Goodman sună din nou la patrula autostrăzii și la unitatea aeriană și modifică apelul de urmărire generală: acum voia doi bărbați, oricum ar fi arătat ei, în orice fel de vehicul.

Tipul de pe scaunul din dreapta șoferului se întoarse într-o manieră prietenoasă și spuse:

— Dacă nu te superi că te întreb, ce-ai pățit la față?

Reacher spuse:

— Am intrat într-o ușă.

— Serios?

— Nu, nu prea. M-am împiedicat și-am căzut. Nimic palpitant. Una dintre întâmplările alea...

— Când?

— Noaptea trecută.

— Te doare?

— Nu-i ceva care să nu treacă dacă iau o aspirină.

Tipul se răsuci și mai mult și se uită la femeie. Apoi la șofer.

— Avem vreo aspirină? Să-l ajutăm pe omul ăsta?

Reacher zâmbi. O echipă pregătită să rezolve problemele, mari sau mici. Spuse:

— Nu vă faceți griji.

Femeia spuse:

— Am eu una.

Se aplecă și-și luă geanta de pe podea. Scotoci prin ea. Tipul din dreapta șoferului o urmări cu atenție și nerăbdare. Părea agitat. Un țel fusese stabilit și era pe cale să fie realizat. Femeia scoase din geantă o cutie de aspirine Bayer. Luă o pilulă scuturând cutia.

— Dă-i două, zise tipul din față. Nu cred că-i dăunează. La naiba, dă-i chiar trei.

Tonul individului i se păru lui Reacher puțin cam prea poruncitor. S-ar putea să nu dea bine în analizele post-factum. O pusese pe femeie într-o situație dificilă. Poate avea nevoie de aspirine pentru ea. Poate că suferea de o boală. Poate că se jena să recunoască. Ori poate că tipul din față juca un fel de cacealma dublă. Poate că era atât de fără pată în toate celelalte privințe, încât putea să se eschiveze făcând ca această mostră de autoritate să pară un gest de exuberanță inocentă.

Reacher spuse:

— Una e de-ajuns, mulțumesc.

Femeia răsturnă mica pilulă albă din palma ei într-a lui. Tipul din față îi întinse o sticlă cu apă. Nedesfăcută și încă rece, parcă abia scoasă din frigider. Reacher înghiți pastila, desfăcu dopul sticlei și bău câteva înghițituri zdrene.

— Vă mulțumesc, spuse el. Vă sunt recunoscător.

Înapoie sticla. Tipul din față o luă și i-o oferă șoferului. Acesta refuză clătinând din cap. Era concentrat la drumul din față, menținând viteza mașinii între 110 și 130 de kilometri pe oră. Avea în jur de un metru optzeci, socoti Reacher, dar era îngust în umeri și ușor adus de spate. Avea ceafa subțire, fără pic de păr pe ea. Se tunsese de curând, într-un stil conservator. Fără inele pe degete. Mânele cămășii albastre ieftine erau prea scurte pentru el. Avea un ceas plin de cadrane mici și complicate.

Tipul din dreapta lui era mai scund, dar mai lat în umeri. Nu chiar gras, dar consumul exagerat de hamburgeri putea să-l treacă de limită. Avea fața încordată și roz. Părul era mai blond decât al șoferului, tuns la fel de recent și la fel de scurt și pieptănat într-o parte, școlărește. Cămașa avea mânecile prea lungi, era strâmtă în talie și largă la umeri. Gulerul era încă triumfiular, ca scos din ambalaj, iar capetele stăteau strâns lipite de pielea gâtului.

De aproape, femeia părea să fie cu un an sau doi mai tânără decât bărbații. Abia trecută de patruzeci de ani mai degrabă decât în jur de patruzeci și cinci. Avea părul negru strâns într-un coc. Sau concă. Sau cum s-o fi numind. Reacher nu cunoștea denumirea exactă a coafurii. Femeia părea de înălțime medie și zveltă. Cămașa ei era clar o mărime mai mică decât a bărbaților, dar tot îi era largă. Era drăguță, într-un fel mai degrabă sever și lipsit de frivolitate. Chipul palid, ochii mari, mult fard. Arăta obosită și ușor stingheră. Poate că nu foarte încântată de aiureala asta corporatistă. Ceea ce, în opinia lui Reacher, o ridica deasupra celorlalți doi.

Tipul din dreapta șoferului se întoarse din nou și întinse mâna moale și rotundă, spunând:

— Mă numesc Alan King, apropo.

Reacher îi strânse mâna și zise:

— Jack Reacher.

— Încântat să te cunosc, domnule Reacher.

— Asemenea, domnule King.

— Don McQueen, spuse șoferul, dar nu încercă să-i întindă mâna.

— King și McQueen¹ în aceeași mașină? zise Reacher. Ce șanse erau să se întâmple una ca asta?

— Marfă, nu-i așa? replică King.

Femeia îi întinse mâna, mai mică, mai palidă și mai osoasă decât a lui King. Spuse:

— Karen Delfuenso, zise ea.

— Încântat să te cunosc, Karen! spuse Reacher și îi scutură ușor mâna.

Ea i-o reținu o fracțiune de secundă mai mult decât s-ar fi așteptat Reacher. Apoi McQueen ridică brusc piciorul de pe accelerație și toți simțiră cum sunt ușor împinși înainte. În fața lor, stopurile roșii ale mașinilor se aprinseseră ca un zid compact.

Și foarte departe se vedeau girofarurile mai multor mașini de poliție luminând alternativ roșu-albastru.

¹ În engleză, *king* = rege, *queen* = regină. (N.t.)

Doi pași înainte, un pas înapoi. Verifică și răsverifică. Șeriful Victor Goodman reanaliza problema mașinii de schimb pe care se gândise că o avuseseră pregătită cei doi ucigași. Încerca să se țină cât mai la zi posibil, atât cât putea în pustietatea aia, ceea nu era simplu, dar cam cu un an în urmă citise într-un buletin al Homeland Security că, pe timp de noapte, culoarea bleumarin este cel mai greu de sesizat de camerele de supraveghere. Haine, pălării, mașini, indiferent despre ce era vorba, bleumarinul apărea ca o mică pată în întunericul nopții. Greu de văzut, greu de numit. Nu că în districtul lui Goodman ar fi existat vreo cameră de supraveghere. Dar se gândea că ceea ce era valabil pentru un obiectiv electronic era valabil și pentru ochiul omenesc. Și se mai gândea că cei doi bărbați știau astfel de chestii. După toate aparențele, erau niște profesioniști. Prin urmare, mașina pe care o ascuseseră putea fi bleumarin.

Sau poate că nu.

Atunci ce trebuia să facă?

În final, nu făcu nimic. Asta fiind, în opinia lui, cea mai înțeleaptă alegere. Dacă presupunerea lui era greșită,

atunci să le spună celor de la barajele rutiere să dea o atenție specială mașinilor bleumarin ar fi însemnat să-și bată singur cuie-n talpă. Așa că lăsă neschimbat apelul de urmărire generală: voia doi bărbați, oricum ar fi arătat, în orice tip de vehicul.

În acel punct, autostrada Interstate era un drum cu șase benzi, iar cele trei benzi care se îndreptau spre est erau înțesate de vehicule care se deplasau cu viteza melcului. Automobile, camioane, SUV-uri, toate se târau înainte, frânând, oprindu-se, așteptând, târându-se iar înainte. McQueen bătea cu degetele pe volan, cuprins de frustrare. King privea lung prin parbriz, răbdător și resemnat. Delfuenso privea și ea în față, neliniștită, ca și cum s-ar fi aflat în întârziere.

— Dar voi unde mergeți în noaptea asta? întrebă Reacher în tăcerea care se lăsase.

— La Chicago, spuse King.

Ceea ce avu darul să-l încânte pe Reacher. În Chicago erau o mulțime de autobuze. O mulțime de plecări dimineața. Spre sud prin Illinois, spre est prin Kentucky și apoi Virginia era la doi pași. Vești bune. Dar nu se bucură cu glas tare. Era noaptea târziu și se gândi că era mai potrivit un ton încărcat de compasiune.

— Aveți drum lung de făcut, remarcă el.

— Aproape o mie de kilometri, spuse King.

— Și de unde veniți?

Mașina se opri, înaintă puțin, apoi se opri iar.

— Am fost în Kansas, zise King. Am mers chiar bine. Fără aglomerație. Fără întârzieri. Până acum. Aici e prima oară când ne-am oprit de mai bine de trei ore.

— Asta-i foarte bine.